

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Utgivarna vill med Skandinavisk Vapenrulla skapa ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Dessutom syftar Skandinavisk Vapenrulla till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

*

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivarna fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigat formulär.

*

3. Utgivarna garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapeninnehavare.

Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person enligt egen uppgift de facto bär visst vapen.

*

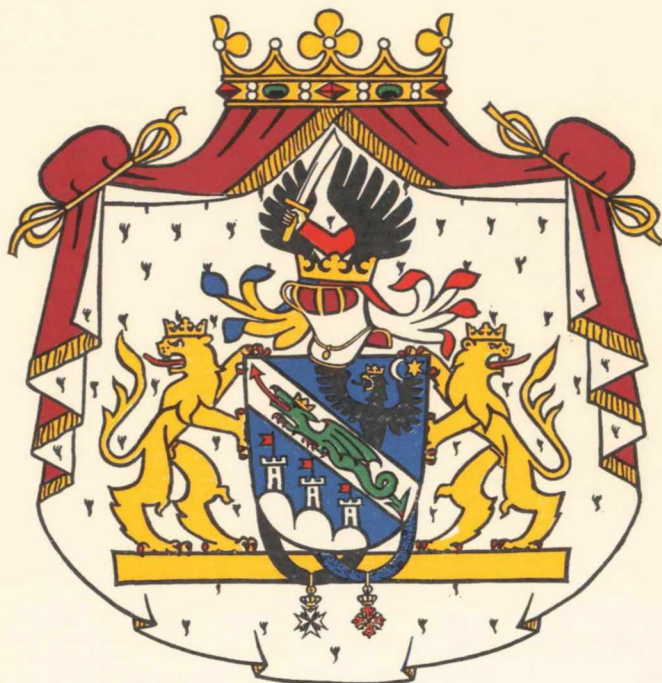
4. Utgivarna ansvarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad de kunnat kontrollera i tillgängliga källor. Uppenbara felaktigheter publiceras således ej, och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

*

5. Ej heller publiceras:

a. nyantaget släktvapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen, vartill annan person eller släkt enligt utgivarnas bedömning har bättre rätt.

b. vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler.

KEZDY-VASARHELYI

SVR-81-66

SKÖLD: I blått fält en balk av silver belagd med en grön drake med röd beväpning och krona av guld. I övre fältet en uppstigande svart örn med beväpning och krona av guld och ovan till sinister åtföljd av en måne av silver och en sol av guld. I nedre fältet tre berg av silver med vardera ett torn av silver besatt med en röd fana.

På den öppna och krönte hjälmens ett blått och rött hjälmtycke fodrat med guld och silver.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två svarta vingar en krökt, rödklädd arm höjande ett kroksvärd (ungersk dussagg) med fäste av guld.

YTRE ATTRIBUT: Skölden hålles på ett postament av guld av två uppresta, tillbaka-kasende lejon av guld med röd beväpning och kronor av guld.

Under skölden hänger insignierna för Suveräna Malteserorden och Konstantinska St Georgsorden (ev. även St Lazarus av Jerusalem's Orden, Ungerska Vitezi Orden och Ungerska St Ladislaus Orden).

Det hela omslutes av en purpurfärgad och hermelinsfodrad vapenmantel med guldfrens, uppbunden med guldband och krönt med guldskrona.

Den uradliga magnatfamiljen Kézdy Vásárhelyi från Siebenbürgen i Ungern tillhör szeklerklanen Kézdy (Vásárhely), som sedan urminnes tid med primor occupatio-rätt besuttit fästet Kézdy (nuvarande Kézdysek), vilket nämnes år 1096. Personer vid namn Kézdy nämnes 1138 och, som innehavare av Kézdy, 1210. Från samma tid är namnet Wasarhell. År 1289 förlänade kung Ladislaus IV besittningen Aranyosék med 28 byar och tre borgar till Kézdy-erna som tack för krigsinsatser mot tartaerna. Förlänningen utökades och bekräftades av senare ungerska konungar.

I släktens anor återfinnes många furstliga dynastier och till dess medlemmar räknas flera i Ungerns historia kända fältherrar, diplomater, biskopar, ministrar och vetenskapsmän.

Olika grenar av klanen för även andra vapen än här blasonerade, som emellertid är det äldsta. I vapnet återfinnes de tre Aranyosborgarna samt szeklersymbolen ("turul") sol-måne vid örnen, som anses återgå på totemfågeln hos hunnerna, från vilka szeklerfolkstammen enligt en teori skall härstamma. Draken minner om att släkten på 1400-talet tillhörde kung Sigismunds drakordensällskap. Sköldhållare och mantel föres enligt fastställelse år 1938 av kungl. ungerska inrikesministeriet (enl. N:o 33607/1938 B.M.).

Uppgifterna har lämnats av äldsta grenens huvudman, Vitéz Dr. Béla de Kézdy Vásárhelyi de Kézdy E-RSMaltO, R-RKonstS:tGO, R-RS:tLJO, m.m., f.d. kungl. ungersk husarlöjtnant och kanslisektionschef, numera verksam i Stockholm som genealogisk-heraldisk forskare.

Litteratur: Adeliges Jahrbuch (Nemesi Évkönyv) N.F. Bd I-XIII, Luzern 1956, -60, -64. Siebmacher, Bd IV. 12, 15. Etc.

BJÖRKMAN

SVR-82-66

SKÖLD: Kluvan i guld, vari ett stolpvis ställt blått armborst, och blått, vari två i stolpe ställda järnmärken av guld.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två blå oxhorn ett mantuanskt kors av guld.

Under skölden nordstjärneordens riddartecken.

Vapnet är år 1965 antaget av uppgiftslämnaren, häradshövdingen i Södra Møre domsaga, f. hovrättsrådet Liss-Erik Björkman, RNO, Kalmar.

Armborstet i skölden är hämtat från Södra Møre härads urgamla sigill och järnmärkena symboliserar vapenförens faders yrke, järnhandlaren, medan det mantuanska korset i hjälmprydnaden är en frimurarsymbol.

GROTTE

SVR-83-66

SKÖLD: Delad i rött, vari en stjärna av guld och en bildad måne av silver, och silver, vari en beväpnad arm lyftande en blå kroksabel.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och silver (och med hjälmbindel av silver, rött, guld, rött, silver och rött).

HJÄLMPRYDNAD: En tvehövdad (fläkt) trana av silver med röd beväpning.

Släkten Grotte härstammar enligt traditionen från Tyskland, men är även känd i Danmark, där bl.a. en hovdama Margareta Grotte nämnes år 1521.

Den förste kände släktmedlemmen i Sverige är den år 1572 i Gudhems socken födde Laurentius Andreas Grotte, vilken slutade som kontraktsprost i V. Tunhems socken i Västergötland, där ytterligare två generationer i följd varit kyrkoherdar. En son till denne, majoren Bengt Larsson Grotte adlades med namnet Grottenfelt år 1651 (intr. på Riddarhuset år 1652 under nr 526, utdöd 1656). Han erhöll därvid ett något annorlunda vapen än det här avbildade, som han och släkten tidigare förde och som alltså föres av den nu levande grenen.

Uppgiftslämnaren, direktör Gert Grotte, Halmstad, härstammar i 11:e led från ovannämnde Laurentius Andreas Grotte.

Litteratur: Skara stifts herdaminnen. Lewenhaupt, Karl XII:s officerare. Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1927. Biografica Grotte i Svenska Riksarkivet, Krigsarkivet, Norska Riksarkivet samt i släktens arkiv.

SKJOLD: I blått felt en trappegavlssparre ledsaget af tre marekors, alt af guld.

På tøndehjelmen et blått hjelmklæde foret med guld (og med vulst af guld og blått).

HJELMTEGN: En opstigende løve af guld, holdende et sværd af sølv i højre forpote.

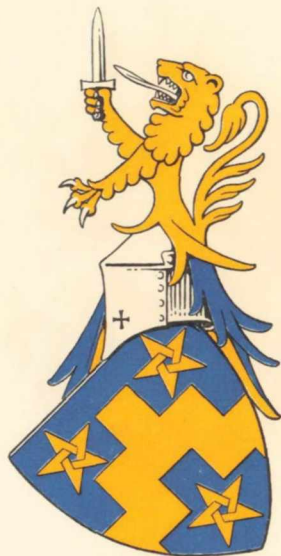
Slægtens først kendte mand er Jasper Verwohlt (1551-1615), som 1599 var godsejer i Warbsen, beliggende nær Holzminden i Weserbergland (Niedersachsen). Navnet er formentlig afledt fra den i denne egn beliggende landsby Vorwohle.

Slægten indvandrede til Danmark 1850 med kunstdrejermester Heinrich Friedrich Wilhelm Verwohlt (1830-1912) og dennes broder kunstdrejermester Heinrich Fridrick Anton Verwohlt (1834-1890).

Våbenet vides først ført af ovennævnte to brødre, men på ældre slægtsbohave og på gårde i slægtens hjemegn er våbenets bestanddele bevaret fra 1700-tallet.

Amtsrådssekretær, cand.jur. Ernst Verwohlt, Roskilde, formand for Heraldisk Selskab 1959-65 og sønnesønsson til ovennævnte Heinrich Friedrich Wilhelm Verwohlt, har givet oplysningerne.

Litteratur: Vaabenførende Slægter i Danmark, I, København 1946. F. Koller & A. Schillings, Armorial Universel I, Bruxelles 1951. Ernst Verwohlt, Slægten Verwohlt gennem 400 år, København 1957.

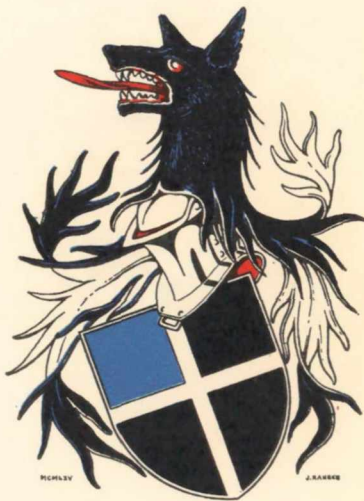
VERWOHLT

SVR-84-66

SKÖLD: I svart fält med en blå fyrkant ett smalt kors av silver.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med silver (och med hjälmbindel av silver och svart).

HJÄLMPRYDNAD: Ett svart hundhuvud med röd bevåpning.

THORNBERG

SVR-85-66

Vapnet är antaget år 1965 av uppgiftslämnaren, direktör Bo H:son Thornberg, Malmö, för sig och efterkommande med samma namn.

Sköldens häroldsbild återgår på ett varumärke, som är registrerat hos Kungl. Patent- och Registreringsverket och som tidigare använts i vapenförarens affärsverksamhet.

AMBERG

SVR-86-66

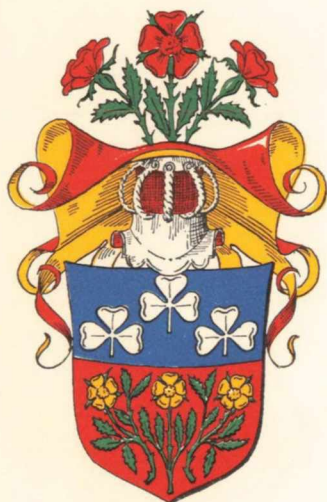
SKÖLD: I fält av silver ett blått ankarkors över ett blått treberg.

På hjälmen ett blått hjälmtræke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och blått.

HJÄLMPRYDNAD: En i silver och blått klujen spets som upptill förgrenar sig i tre ankarkorsarmar.

Vapnet är år 1965 antaget av uppgiftslämnaren, civilingenjör Henrik Amberg, Stockholm, kapten i Kungl. Svenska flottans reserv, för sig och sina efterkommande.

Släkten uppträder första gången i en fångrulla på Keksholms slott i Karelen med en från 30-åriga kriget kommande krigsfånge med namnet Amberg. Dennes sonson sonson, Hans Amberg (född 1730) var jordbrukare på Silberbrotorp i Lapträsk socken i Finland. Henrik Gustafsson Amberg lämnade år 1868 jordbruket och blev sedermera flottningsschef i Kymmene älv (Strömfors). Hans son Henrik Reinhold, ingenjör och bruksdisponent (född 1869) var fader till professorn i Stockholm Kurt Henrik Amberg, född 1895 och svensk medborgare 1920, som är uppgiftslämnarens fader. Treberget i skölden anspelar på släktnamnet och ankarkorset på vapenantagarens marina och religiösa intressen medan hjälmprydnaden erinrar om Lapträsk vapen. Vapentinkturen är samma som i Lapträsk vapen och i Finlands flagga.

JESSEN-KLIXBÜLL

SVR-87-66

SKJOLD: Tværdelt af blå, hvori tre kløverblade af sølv stillet en over to, og rødt, hvori tre naturlige roser af guld med grønne stilke og blade.

På hjelmen et rødt hjelmlæde foret med guld (og med vulst af guld og rødt).

HJELMTEGN: Tre naturlige, røde roser med grønne stilke og blade.

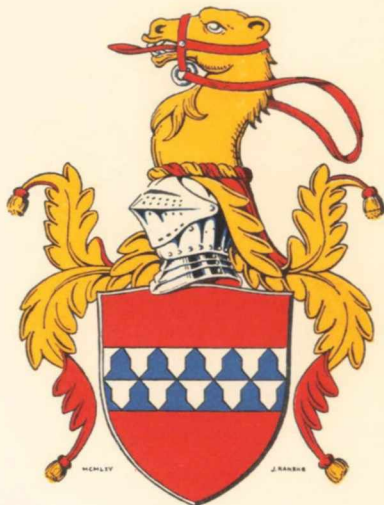
Slægterne Jessen og Klixbüll er af frisisk afstamning. Slægten Jessen nedstammer fra "Die Herren auf der Heide", som omtales år 1241. I denne slægt har våbenet med de tre, røde roser været i anvendelse før 1497, i hvilket år general Henrik Jessen (død i slaget i Ditmarsken år 1500) erhverver skjoldholderen. Foruden roserne førtes tre stjerner, markerende de tre besiddelser Skardebol, Holzacher og Stadum. Admiral C. W. Jessen førte våbenet som øverst beskrevet, men hans søn anvendte tre egeblade i første felt. Dennes søn, distriktslæge Otto Jessen (1842-1896) anvendte igen de tre kløverblade, som er bibeholdt siden for hans døtre, bl.a. Selma Marie Jessen.

Slægten Klixbüll stammer fra Christian Sørensen (Sønnichsen), f. 1736, hvirs gård i det adelige gods Klixbüll endnu er i slægtens eje. Dennes sønnesøns søn, stationsforvalter Sønnik Sørensen (1811-1880) antog under sin soldatertjeneste navnet Klixbüll. Han er farfar til postmester Carl Søncke Ejnar Klixbüll (1875-1941), som med sin hustru, ovennævnte Selma Marie Jessen, f. 1887, optog her beskrevne våben for slægten Jessen-Klixbüll og for sine efterkommere d. 18/6 1948 i Det Danske Selskab for Heraldik og Sfragistik, under selskabets protokol nr. I, pag. 109. Deres søn, skovfoged, kaptajn Erik Jessen-Klixbüll, har givet oplysningerne. Litteratur: Danmarks Adels Aarboeg 1937. Slægten Bom, 1925. Vaabenførende Slægter i Danmark, København 1946.

SKJOLD: Rødt felt belagt med en toradet bjelke av gråverk.

På lukket skråstillet hjelm et rødt hjelmklede foret med gull og med vulst av gull og rødt.

HJELMTEGN: Et oppstigende kamelhode (og hals) av gull med flagrende rød tømme.

WRIGHT

SVR-88-66

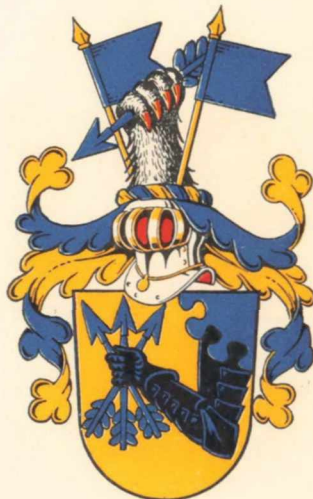
Engelsk slekt innvandret til Norge i 1673 med sagforvalter ved Fritzø Verk, Ralph Christian Wright (død 1694), hvis sønnesønner Lars og Petter slo seg ned som kjøpmenn i Porsgrunn. Etterkommere var skipsførere og skipsredere og ble inngiftet i byens handelspatrisiat (Aall, Blom, Cappelen, Cudrio m.fl.). Petter W's sønnesønns sønnesønn Niels Zacarias W. slo sig ned i Oslo og hans sønnesønn er økonomisjef Niels Folkmar Wright, som har gitt opplysningene.

Våpenet føres angivelig av innvandreren Ralph Wright, hvis alle etterkommere har rett til å føre våpenet, som bl.a. står i segl som stilmessig føres til først på 1800-tallet, men eides av konsul Just Wright i Langesund.

SKÖLD: I fält av guld en beväpnad arm framkommande från sinister ur en sky och hållande tre blå skäktor.

På den öppna hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två blå fanor en uppkommande svart björnram hållande en blå skäkta.

von GERTTEN

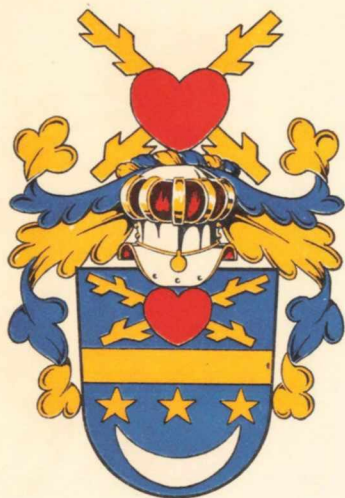
SVR-89-66

Svenska adliga ätten von Gertten härstammar från borgmästaren i Reval, Berend von Gertten, död 1627. Av hans fyra söner adlades först överstelöjtnanten vid Björneborgs reg., sedermera överste för Savolax inf.reg., Berend von Gertten år 1643. Två av dennes bröder adlades år 1647. Av den yngste sonens, kapten Hans v. G., fyra söner adlades den äldste år 1653 och de tre övriga år 1668. Den nu levande grenen härstammar från den yngste av dessa, kapten Conrad von Gertten. Samtliga adlade introducerades på svenska riddarhuset år 1668 under nummer 749. En numera utdöd gren immatrikulerades på Finlands riddarhus. Ättens sex första generationer har nästan uteslutande varit krigare.

Uppgiftslämnaren, ingenjör Eric Otto von Gertten, Anderslöf, är sonsöns sonsöns sonson till ovannämnde Conrad v. G.. Medlemmar av ätten lever i Finland. Namnet skrivs ofta von Gerden.

Litteratur: Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1927. Ättens sköldebrev.

AUBERT

SVR-90-66

SKJOLD: I blått felt en gullbjelke, ledsaget over av to krysslagte, avhugne vinstokker av gull (burgunderkors) belagte med et rødt hjerte, og ledsaget under av tre femoddede gullstjerner stillede i bjelke over en liggende måne av sølv.

På tralleshjelmen et blått hjelmklede foret med gull og med vulst av gull og blått.

HJELMTEGN: Vinstokker med hjerte som i skjoldet.

Slekten ble adlet 1612 av hertug Henrik av Lothringen. I det 18. århundrede kom den til Danmark, hvor generalmajor, kommandant på Kronborg festning, François Jacques d'Aubert fikk dansk adelig naturaliseringspatent d. 7. mars 1776. Hans eldste sønn var Norges første ingeniørgeneral, kommandant på Akershus festning, Benoni d'Aubert. Hans eldste sønn var professor i gresk og latin ved Kristiania universitetet dr. phil. Ludvig C. M. Aubert (1807—1887). Hans sønn var forstmester i Sörkedalen Christian Fredrik Glückstadt Aubert (1848—1920). Hans sønn, byingeniør Oscar Fredrik Aubert (1882—1945) er far til fru Elisif Jeanette Aubert Johnsen, Oslo, som har gitt opplysningene.
Litteratur: Thiset, *Nyt Dansk Adelslexikon*, København. 1904. Danmarks Adels Aarboeg (Dansk) Pers. Tidsskr. 2. VI. 283.

ÅBERG

SVR-91-66

SKÖLD: I svart fält en trappgavel av guld belagd med en svart sporrklinga.

På hjälmen ett svart hjälmtycke fodrat med guld (och med hjälmbindel av guld och svart).

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande häst kvadrerad i guld och svart och med körbandage av motsatta tinkturer.

Vapnet är år 1965 antaget av oppgiftslämnare, byggmästare Hugo Åberg, Malmö. Trappgaveln anknytter till en gången tids byggnadstradition i Malmö, den stad där vapenföraren gjort en bestående insats. Sporrklingan syftar på familjens hästinteresse och är också en symbol för framåtanda. Vapnets tinkturer är de samme som føres av vapenförarens travstall och hästens kvadrering återgår på dettas färgmønster.

SKJOLD: Felt kløvet i sølv og gråværksmønster av rødt og hvitt.

På hjelmen et rødt hjelmklæde foret med sølv.

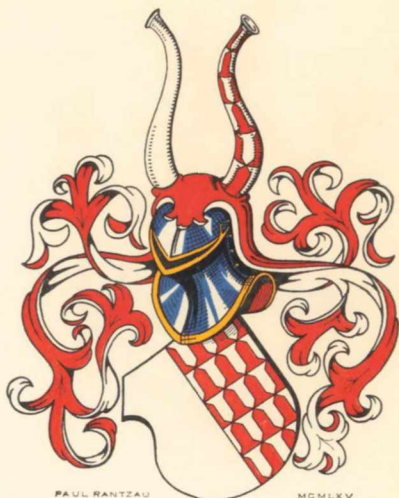
HJELMTEGN: To vesselhorn; dexter av sølv og sinister gråværksmønstret i rødt og hvitt.

VALGSPROG: *Ultimum moriens.*

Våbenet er gengivet efter tegning av arkivar Paul Rantzau som er den første der fører det og som antog det år 1965 for sig og sine efterkommere bærende slægtsnavnet.

Den danske borgerslægt Rantzau, hvis hidtil tidligst kendte mand er bager i Korsør og Slagelse Christian Sørensen Rantzau (1712—80), nedstammer i følge endnu ubekræftet familjetradition fra felt-herren Johann Rantzau (1492—1565) til Breitenburg ved Itzehoe. Den holstenske uradelsslægt Rantzau's våben — kløvet av sølv og rødt, på hjelmen et sølv og et rødt vesselhorn — føres senere som første og fjerde felt i firdelt skjold for Ditlev greve av Rantzau med flere. Greve Otto Rantzau til Asdal, og med ham den nulevende, danske, grevelige linje, fører i firdelt skjold et hjerteskjold kløvet av rødt og sølv.

Litteratur (Adelsslægten): A. Thiset og P.L. Witttrup: *Nyt dansk Adelslexikon*, København 1904 (p. 223). *Dansk Adels Aarbog*, København 1930, 1941. (Borgerslægten): Upublicerede optegnelser hos Thomas Rantzau, U.S.A., og hos meddeleren Paul Rantzau, Sølerød, Holte, Danmark.

RANTZAU

SVR-92-66

SKÖLD: I blått fält en dadelpalm av silver.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med silver (och med hjälmbindel av silver och blått).

HJÄLMPRYDNAD: En duva av silver med röd beväpning och i näbben hållande ett palmblad av silver.

VALSPRÅK: *Pax et concordia.*

Släktens stamfader, kyrkoherden i Smedby på Uland Petrus Haquini, död 1662, förde förebilden till vapnet i sitt sigill enligt avtryck på skrivelse av hans hand från år 1654. De i sigillbilderna (även senare avtryck finnes) framträdande figurerna — träd som sköldemärke och fågel som hjälmprydnad — har av experter tolkats som en dadelpalm, segerns och fridens palm och en duva, Den Helige Andens duva eller symbolen för den himmelska friden och den gudomliga inspirationen.

En stor del av släkten tillhörde under 1600- och 1700-talen prästerskapet i Kalmar län.

Devisen (Fred och samförstånd) är en nyskapsel, lämplig för en gammal prästsläkt, i anslutning till vapnets tolkning.

Uppgiftslämnaren, fil.mag. Lars Dahlerus, Lidingö, är sonsons sonsons sonson till ovannämnde stamfader.

Litteratur: M. Hammar, *Släkten Dahlerus*, Göteborg 1944. V. Örnberg, *Svenska ättartal*, 1889. *Svenska Släktkalendern* 1913, 15-16, 19, 38, 50 och 63. *Släkten Dahlerus* 1963-64, särtryck med rättelser och tillägg ur Svenska släktkalendern.

DAHLERUS

SVR-93-66

ELFVING

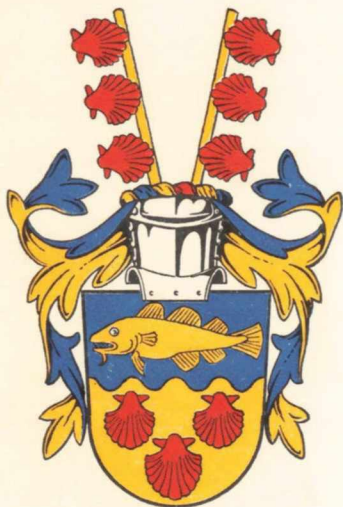
SVR-94-66

SKÖLD: I grönt fält en tofsvipa av silver med röda ben och näbb.

På hjälmen ett grönt hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och grönt.

HJÄLMPRYDNAD: En grön äskulapstav mellan två vingar av silver.

Vapnet föres av stadsläkaren i Sundsvall, Ingvar Elfving, och är en differentiering (i hjälmprydnaden) av det Elfving-vapen som tidigare registrerats i SVR under nr 14-63. Doktor Ingvar Elfving är brorson till där angiven vapenantagare, ingenjören Johan Emanuel Elfving. Enligt senare släktforskning härstammar släkten från en person vid namn Urbanus, som nämnes som kyrkvård i Hudene socken i Västergötland på 1660-talet. Örmstaven i det differentierade vapnet syftar på vapenförarens läkarkall.

LEIBORN-HANSSON

SVR-95-66

SKÖLD: Av en vågskura delad i blått, vari en fisk av guld, och guld, vari tre röda musselskal ställda två över ett.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld, blått, guld, rött, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Två pilgrimsstavar av guld, vardera besatt med tre röda musselskal.

Vapnet år 1965 antaget av f.d. brandmannen Knut Lars Reinhold Hansson, Malmö, för sig och sina efterkommande med släktnamnet Hansson eller Leiborn. Släkten härstammar från Simrishamn och Hyllie. Dess hittills tidigaste kända stamfar är möllaren Håkan Johansson, f. i Simrishamn 1749. Forskningar om äldre släktled pågår. Senare generationer flyttade till Limhamn där de gjorde sig kända som båtbyggare. Vapnet föres således även av ovannämnda Knut Hanssons son, Bengt Åke Leiborn och dennes hustru, Elfriede Margaretha, född Donatin från Hessen i Tyskland. Uppgifterna har lämnats av ingenjör Carl Viking Glambeck, vars hustru, Birgitta, är dotter till Knut Hansson.

HERALDISKA FÖRLAGET
Per Weijersgatan 10, Malmö C

Kr. 7.—

